

лица около скелата, отваряше пхтъ на нѣколко ромжнеки офицери и дами които идеха отъ къмъ градътъ и отидоха на параходътъ, съ тѣхъ заедно вжрвеше и Ангелъ Кжичевъ, може би нарочно, като е искалъ да се възползува отъ лжекавата имъ униформа, за да премине по-свободно. Той изглѣждаше така, като че малко искаше да знае кого чакатъ Русчукскитѣ жители и кой ще да дойде.

Той премина презъ стражата състояща отъ нѣколко души арнаути, като подаде своето червено билетче на Али-Ефенди и наближаваше вече да влѣзе въ параходътъ, когато тоя послѣдниятъ го спрѣ да му иска паспортътъ. Ангелъ Кжичевъ започна да тжрси пзъ джебовете си, но като не намѣри никакъвъ пастортъ, каза на Али-Ефенди, че може би да го е забравилъ у тѣхъ или на кавенето, и тржгна да отиде да го тжрси.

— Хайде да отидемъ по-напрѣдъ въ писалището на паспортитѣ, да видимъ да ли дѣйствително ти си зель пастортъ, отговори Али-Ефенди, и подкара напрѣде си Ангелъ Кжичевъ. Той се покори на грубата заповѣдъ и тржгна къмъ писалището на паспортитѣ по-жжлтялъ и растреперанъ.

Писалището на паспортитѣ се намираше така съще на скелата на 100—150 крачки разстояние. Присѣтствующитѣ тамъ приятели и познайници на Ангелъ Кжичевъ, необжрнаха сериозно внимание на тая случка, която се считаше като нѣщо обикновено съ пжтниците, които отиваха въ турско врѣме за Ромжлия. Само пашитѣ на флотите и военниятъ — които падуваха своите наргилета предъ хотелъ *Гюлшенъ*, попитаха Али Ефенди, каква е вината на тоя българинъ.

— Иса да мине безъ паспортъ, ефендимъ отговори низкопклонниятъ чиновникъ, като направи раболепно темане чякъ отъ земята.

— Да му глѣдашь кайфетѣтъ, ще кажешъ кой знае какъвъ банкиринъ е, а тоя чакънинътъ, паспортъ даже не си зель, отговори единъ отъ пашите.

Десетъ минути обаче не се изминаха когато очитѣ на цѣлата публика бѣха обжрнати къмъ зданнето на паспортитѣ, отъ грубиятъ гласъ на нѣколко арнаути-заптии, като са деряха да викатъ до колкото имъ стига силата *тутунъ* (хванете ге)! До каква голѣма степенъ бѣше удивлението на публиката, като виде, че лицето подиръ което викаха заптиитѣ „хванете го“, не бѣшѣ други никой, освѣнъ Ангелъ Кжичевъ. Той бѣгаше колкото му джржятъ краката отъ писалището на паспортитѣ къмъ скелата, а Али Ефенди, заедно съ двама заптии, съ голи сабли въ ржцетѣ, тичаха подире